

Súd: Okresný súd Bratislava IV
Spisová značka: 8C/151/2010
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1409205374
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 03. 2011
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ondrej Krajčo
ECLI: ECLI:SK:OSBA4:2011:1409205374.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava IV, v konaní pred samosudcom JUDr. Ondrejom Krajčom, vo veci žalobcu : Z. G., bytom O. 2, G., zast. JUDr. Vladimírom Vaňom, advokátom so sídlom Hody 1277, Galanta, proti žalovanému : S. I., bytom Y. 3, G., o zaplatenie sumy 5.808,93 eura s príslušenstvom, takto

r o z h o d o l :

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi peňažnú sumu vo výške 49,79 eura, spolu s úrokmi z omeškania vo výške 8,5 % ročne z dlžnej sumy od 1.11.2006 až do zaplatenia, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Vo zvyšku súd žalobu zamietá.

Súd žalovanému náhradu trov konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca sa v predmetnej veci domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi peňažnú sumu vo výške 5.808,93.- eura spolu s príslušenstvom a náhradu trov konania. Uvedenú dlžnú sumu žiadal žalobca priznať titulom nevrátenej pôžičky. Žalobca uviedol, že dňa 26.9.2006 požičal žalovanému sumu 175.000,- Sk, teda 5.808,93.- eura, pričom žalovaný sa zaviazal požičanú sumu vrátiť žalobcovi najneskôr do 31.10.2006. Dlžnú sumu však doposiaľ neuhradil napriek viacerým výzvam žalobcu.

Na preukázanie pravdivosti svojich tvrdení navrhol žalobca vykonať dokazovanie obsahom čestného vyhlásenia z 26.9.2006.

Žalovaný so žalobou nesúhlasil a žiadal ju zamietnuť. Namietal, že pôžičku žalobcovi vrátil, a to z úverov, ktoré si na tento účel zobral jeho švagor S. P. a ktorého žiadal v konaní vypočuť ako svedka.

V nadväznosti na túto námietku žalobca tvrdil, že síce nepopiera, že švagor žalovaného si zobral pôžičky, avšak išlo o splatenie iných pôžičiek žalovaného, ktoré nie sú totožné s pôžičkou, ktorá je predmetom tohto konania.

Súd vo veci vykonal dokazovanie obsahom čestného prehlásenia zo dňa 26.9.2006, tiež čestného vyhlásenia z 31.7.2007 a zo dňa 21.12.2007 a napokon aj výsluchom svedka S. P.. Okrem toho súd na návrh účastníkov vykonal aj dokazovanie obsahom spisu tunajšieho súdu sp. zn. 6 C 223/2010 a sp. zn. 3 T 29/2008.

Po vyhodnotení vykonaných dôkazov súd ustálil skutkový stav veci nasledovne :

Žalobca dňa 26.9.2006 požičal žalovanému sumu 175.000,- Sk, teda 5.808,93.- eura, pričom žalovaný sa zaviazal požičanú sumu vrátiť žalobcovi najneskôr do 31.10.2006.

V období po poskytnutí pôžičky navštívil žalovaný svojho švagra S. P., ktorého požiadal, aby si zobral úver za účelom splatenia pôžičky žalobcovi. Žalobca mal o tomto konaní vedomosť, pričom na získaní prostriedkov na vrátenie pôžičky žalovaného prostredníctvom švagra žalovaného sa priamo podieľal. Švagr žalovaného si na tento účel zobral úvery po tom, čo obaja účastníci konania prišli za ním, že mu vybaví úver, aby sa mohli žalobcovi vyplatiť tie peniaze. Žalobca navyše následne pomáhal pri vybavení úverov. Išlo o dva úvery. Jeden úver poskytla O. G., a.s. v Bratislave v sume 100.000,- Sk, pričom peňažné prostriedky boli prakticky hneď po poskytnutí úveru čerpané a v hotovosti v sume 98.500,- Sk vyplatené priamo žalobcovi. Suma 1.500,- Sk bola ponechaná na úverovom účte na úhradu poplatkov banke. V súvislosti s poskytnutím tohto úveru svedok tiež uviedol, že žalobca bol s ním v banke, doviezol ho tam, pričom dohodol aj stretnutie v banke so zamestnankyňou banky. Druhý úver poskytla F., a.s. v K. G., kam žalobca svedka tiež odviezol a kde mu bolo ihneď po poskytnutí úveru vyplatených 75.000,- Sk, ktoré svedok ihneď taktiež vyplatil žalobcovi na úhradu pôžičky žalovaného. Spolu teda bola žalobcovi takto vyplatená suma 173.500,- Sk, teda 5.759,14.- eura.

K týmto skutkovým zisteniam súd dospel na základe výpovede svedka S. P., ktorý tak, ako bolo vyššie konštatované popísal priebeh udalostí vo svojej výpovedi. Je síce pravdou, že tento svedok je švagrom žalovaného, avšak po vyhodnotení jeho výpovede z hľadiska jej konzistentnosti, porovnaním jej obsahu s ostatnými dôkazmi, no tiež so zreteľom na to, že žalobca nenamietal priebeh skutkových udalostí tak, ako ich popísal svedok vo svojej výpovedi, súd dospel k záveru, že jeho výpoveď je vierohodná a na základe nej ustálil vyššie uvedené skutkové zistenia. Žalobca namietal len to, že peňažné prostriedky vyplatené švagrom žalovaného slúžili na úhradu už skôr poskytnutých pôžičiek.

V nadväznosti na tvrdenie žalobcu, podľa ktorého peňažné prostriedky vyplatené švagrom žalovaného slúžili na úhradu skorších pôžičiek treba poukázať na to, že žalobca v konaní nepreukázal existenciu žiadnej inej relevantnej pôžičky, ktorú by žalovanému poskytol pred tým, než mu bola švagrom žalovaného vyplatená celkovo suma 173.500,- Sk (ani neskôr, čo však nie je pre posúdenie veci významné). Je pravdou, že žalobca poskytol žalovanému ešte 31.7.2007 pôžičku v sume 73.591,- Sk, avšak zaplatenie tejto pôžičky žalobca uplatnil samostatne, pričom, ako to vyplynulo zo spisu tunajšieho súdu sp. zn. 6 C 223/2010, súd tejto žalobe vyhovel a zaviazal žalovaného na zaplatenie tejto druhej pôžičky žalobcovi, spolu s príslušenstvom. Existencia žiadnej ďalšej pôžičky nebola žalobcom v konaní preukázaná, pričom žalobca v tomto smere neprodukoval ani žiadne ďalšie dôkazy. Napokon v súvislosti s tvrdením žalobcu o existencii ďalšej pôžičky možno poukázať aj na to, že ani v trestnom konaní, v ktorom sa existencia pôžičiek žalobcu žalovanému skúmala pre účely trestného konania žalobca, avšak ani svedkovia vypočutí v konaní, nepotvrdili existenciu žiadnej inej pôžičky, dokonca nebola spomínaná ani pôžička, ktorá je predmetom tohto konania, len pôžička, ktorá bola predmetom konania sp. zn. 6 C 223/2010. Preto, okrem toho, že žalovaný existenciu inej pôžičky nepreukázal, všetko nasvedčuje tomu, že žiadna iná pôžička ani poskytnutá nebola.

Po právnej stránke posúdil súd danú vec nasledovne :

Podľa § 657 Občianskeho zákonníka : „Zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu“.

Podľa § 517 ods. 2 OZ, cit. : „Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.“

Podľa § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., cit. : „Výška úrokov z omeškania je dvojnásobok diskontnej sadzby určenej Národnou bankou Slovenska 2) platnej k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.“

V nadväznosti na vyššie citované ustanovenia Občianskeho zákonníka so zreteľom na skutkový stav ustálený z vykonaných dôkazov možno konštatovať, že žalobca, tak ako to predpokladá ustanovenie § 657 Občianskeho zákonníka, žalovanému požičal peňažné prostriedky v celkovej výške 175.000,- Sk, ktoré mu bol žalovaný povinný vrátiť.

Na základe skutočností ustálených z vykonaných dôkazov však možno zároveň konštatovať, že pohľadávka žalobcu (záväzok žalovaného) z titulu pôžičky v celkovej sume 5.808,93.- eura v časti 173.500,- Sk, teda 5.759,14.- eura, zanikol splnením v zmysle § 559 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Je pravdou, že peňažné prostriedky v tejto výške nevyplatil žalobcovi priamo žalovaný, ale jeho švagor. Za zistených okolností však vyplatenie peňazí malo za následok zánik záväzku žalovaného v rozsahu vyplatených peňažných prostriedkov. Žalobca sa totiž priamo podieľal na získaní úveru švagram žalovaného, keď takéto riešenie situácie a takýto spôsob úhrady dlžnej sumy priamo, spolu so žalovaným inicioval, vedel o účele týchto úverov (splatenie pôžičky žalovaného) a peňažné prostriedky od švagra žalovaného, ktorý voči nemu nemal žiadne záväzky, ihneď po vyplatení bankou prijal. Keďže teda záväzok žalovaného zo zmluvy o pôžičke voči žalobcovi zanikol v rozsahu 5.759,14.- eura splnením, žaloba bola v tejto časti nedôvodná a súd ju preto zamietol.

Na druhej strane, keďže žalovaný žalobcovi z poskytnutej pôžičky nevrátil celú sumu, ale iba sumu 5.759,14.- eura, pričom zvyšok dlžnej sumy vo výške 49,79.- eura mu doposiaľ nevrátil, súd zaviazal žalovaného na zaplatenie dlžnej sumy istiny v tejto výške. Je nesporné, že žalovaný sa dostal do omeškania so zaplatením doposiaľ neuhradenej dlžnej sumy, pričom toto omeškanie trvá až doposiaľ. Súd preto v súlade s citovaným ustanovením § 517 Občianskeho zákonníka zaviazal žalovaného aj na zaplatenie úrokov z omeškania z dlžnej sumy vo výške 8,5 % za dobu od prvého dňa omeškania až do zaplatenia, v súlade s ustanoveniami § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v spojení s § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z.. podľa aktuálnej výšky dvojnásobku diskontnej sadzby Národnej banky Slovenska k prvému dňu omeškania.

Napokon sa žiada vo vzťahu k námietkam žalobcu, že žalovaný si požičiaval peniaze aj od iných a v trestnom konaní bol vyhodnotený ako klamár uviesť, že tieto námietky súd vyhodnotil ako neopodstatnené a účelové. Súd totiž neustálil skutkový stav veci na základe výpovede žalovaného, ale na základe predložených listinných dôkazov a výpovede svedka J.. Naviac, ak by si aj žalovaný bol požičal od iných osôb, nie je táto okolnosť spôsobilá preukázať, že tu existovala aj ďalšia (skoršia) pôžička od žalobcu. Preto súd na tieto námietky žalobcu neprihliadal.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p. Vychádzajúc z výsledku konania v prejednávanej veci možno konštatovať, že v prevažnej časti (takmer celkom) bol úspešný v konaní žalovaný. Keďže však žalovanému v konaní žiadne trovy nevznikli, súd mu náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia jeho písomného vyhotovenia na tunajšom súde.

V odvolaní musí byť popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uvedené, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ

domáha.

Skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu alebo obsadenia súdu, alebo ak má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, alebo odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4, alebo ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Doručený rozsudok, ktorý už nemožno napadnúť odvolaním, je právoplatný. Rozsudok je vykonateľný, len čo je uplynie lehota na plnenie.